

Így dolgozom én....

Amikor ezt a kérdést kaptam, elgondolkoztam: hogyan is...?

A grafológiai feladat több ponton is kezdődhet. Jómagam abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy e folyamat több kiindulási pontjánál is ott lehetek (amikor a kíváncsiság kialakítása történik/történhet e terület felé, az igény felkeltésekor a másik félben a grafológiai szolgáltatások iránt, avagy egy konkrét írás és a hozzá tartozó kérdések befogadásakor).

Jelen írás keretei között valószínűleg ez utóbbit érdemes kiindulásként kezelni: tehát, amikor (végre!) megkapom az írást....

Első teendőim között természetesen ott az ellenőrzési eljárás: megfelelő-e a minta, van-e beleegyezés a vizsgálatához, megvannak-e a szükséges adatok. Ha minden rendben, kezdődhet a fénymásolás, a nagyítás, az íráskép beszkenneleése.

Amint lehet – néha persze, sürgető határidő esetén, amint kell-, azonnal „rávetem magam” az írásra. Általában kellően motivál az adott személy megismerésének igénye, így valóban alig várom már, hogy „lássak”. S hogy láthassak, a részletes írásos szakvélemény készítése esetén természetesen „firkálok”, vonalazgatok, mérek, rajzolok. Azaz, jó grafológus módjára összefirkálom a másolatokat, a kiemelt sorok mérésekor a mintára is írok adatokat, táblázatokat, kézzel írott vázlatokat készítek, néha ihlettől vezérelt egész mondatokat alkotok – melyek vagy helytállóak a folyamat végére, így vagy „túlélnek” az alkotás folyamatát, vagy nem, s ekkor elvetendőek....

Természetesen néha fel kell állnom munka közben, el kell mennem, egyéb munkafolyamatokat kell végezni, de ilyenkor is, ha tehetem, gondolkodom az adott írásképen. Ezért is jó, a beszkenneelt írás- így a monitor adta nagyított képek, és maga az írásminta is jól rögzíthető, s - emlékezetből felidézhető...(Jó esetben párhuzamosan nem kell több írásmintára fókuszálnom!) Azaz, „menet közben” is morfondírozgatok az írásképen.

„Metódusom” lényege – ha nevezhetem ezt így, valójában szerintem semmi különös ötlet nincs benne-, hogy megtaláljam azon logikai szálakat, amelyekre felfűzhetőek az írásból áradó információk.

A mérési adatok és egyéb grafológiai jellemzők értelmezési lehetőségeit sorra veszem, csoportosítom, levonom a következtetéseket, ütköztetem az ellentmondásokat. Én szeretem a feltárást, a gondolatok összerendeztetését a mentális képességeknél kezdeni, majd a közösségi viszonyoknál folytatni. Úgy vélem, ezek megfelelő alapot adnak a személyiség-feltáráshoz, s könnyítik a további személyiségterületek megismerését. (Arra gondolok itt, hogy pl. a nyitottság-zártság kérdése meghatározó a munkavégzés, az érzelmek megélése, kimutatása szempontjából, vagy hogy a mentális kvalitások megértése után könnyebben láthatóak a munkavégzés egyéb jellemzői is.). Tehát, a klasszikus sorrendet követve próbálom az analízist elkészíteni: „mentális képességek, szociabilitás, energiák, munkavégzés, érzelmi élet, önmagához való viszony”- vázlat alapján. Ennek nyomán elkészül a személyiségkép nyers váza.

És ekkor következik a befejező szakasz: a végső formába öntés, a kivitelezés, a finom részletek kidolgozása: a megfogalmazás. Ez az a szakasz, aminek én szeretek különös hangsúlyt adni. S ez az, ami miatt a grafológiai szakértői vélemények elkészítése – szerintem – nem lehet „gépi” munka. Itt természetesen valamilyen módon szubjektív a grafológus: mégis hiszem és vallom: az előző egységek objektív, reprodukálható eredményei feltétlen garanciát adnak arra, hogy a kész személyiségkép korrekt legyen, hogy több grafológus munkája nyomán is azonos szakvéleményi válaszadás történjen. Ezen utolsó, formába öntő szakasz három alapelv mentén kell, hogy érvényesüljön, s ezt saját szakmai munkámban

feltétlenül szem előtt tartom. Így a megfogalmazáskor ügyelek a szakmai helytállóságra, az etika és az igényes kifejezésmód összhangjára, e három tényező feltétlen realizálódására. Semmiképpen nem fogalmazhatok etikailag sértő módon, igénytelen és félreérthető mondatokban. Ez a szakasz tehát az előző részek megalapozására épülő igazi „alkotás”.

Ha kész vagyok – pontosabban, ha úgy ítélem meg – akkor elteszem az írást, bezárom a számítógépet, és másnap újra elolvasom a szakvéleményt, az adott írásképpel a kezemben.

Adódnak/adódhatnak hibák, ezeket ilyenkor javítom.

Maga a folyamat számomra ott zárul, amikor az Ügyfél megkapta az elemzést- természetesen ez mai napig izgalommal tölt el - , s valamilyen módon visszajelzett. Az optimum az, amikor fél-egy év múlva is kaphatok visszaigazolást. Az ekkor érzett siker felemelő, tapasztaltabb kollégáim jól tudják ezt, frissdiplomás grafológustársaimnak pedig kívánom, hogy mielőbb megismerhessék ezt a szakmai „mámort”!

Szőllőssy-Csoma Enikő
igazságügyi grafológus szakértő